

Gangleri.

5. blad.

Sumrúdaginn 19. nóvember

1899.

Hönd getum við gjört fyrir unglingastíknum?

Jessu hequefudar spursmáti Eyrarísarinnar er mér ekkert að svara. Járnveit þótt ég á engan hátt finna mig faran til þess, að svara þó til fullnustu við ég þó stultlega láta í ljósi skónum mína þó vívikiandi.

Þér getur ekki dulist þá, að nú mun líma hafa afskipti vor G. Templara af unglingastíknum verið harla lítið, eða að minsta kosti mjög svo ónóg, þótt sé úr ástand heimar mí, þó ef sattu skal segja, er hún að meglu leyfi safuð um líma.

Þér getur heldur ekki dulist, að margt mun vera umt að gjöra fyrir hona, þótt ég ef til vill, mun ekki finna heppiboga að ferð til að keypa heimi í lag, eða vekji hona fyrir alvör.

Þetta ódæskilgæði fyrir framfarum unglingastíknum hér — og það skilgæði allt að nú andvælt að uppfylla — er að minn álit þá, að fá nokkra fulloröna

Templara til þess, að ganga inn í stúkuna sem fullorönu meðlimur, þó þá er fyrsta skilyrði til að fundurinn geti farið þar áfram. Já núna að segja, ég átti þá til eina skilyrði fyrir þó að slíkan geti þess og tekid verulegum framfarum. Þinn og hún er nú verið ég að álitu hana verndarstíknum fremur til minna ar en til söma. Þó hún nú þegar fái þó margu starfandi fulloröna meðlimur að þeir geti fyrst um sinn, hún mun til eingöngu skipt fundurum; þannig: að fullorönu meðlimur, seti hún hverju barid sem gegnir embætti og segi þó til, þar til þau sjálf eru orðin einfar að slípa fundum sínum.

Þó er annar íhugunarvert, hvernig ástand unglingastíknum hér er, að eftir 12-13 ára starf stuli enginn unglingur vera þar um að gegna embætti líta lítið, hvað þá líta-lant og gazlumani þó lítið, ef ekki ómögulegt, að halda fundi með þeim, að fundaroköpunum réttum.

Þessu G. Templara — komur sem karlar — sýnd þótt mi í

verkið að þú viljst unglingastík
minni og Good Templara- reglunni
yfirhöfuð - vel, með þú, að gjörast
meðlimum unglingastíkunnar. Það yfir
húð áflungastíkunnar til að heima
heima á framfarabrand. Og fámur
væ hún áfluga unglingastíkunnar, meig-
ur við örugg, reida ættu á, að væ
fáum með hinum, frá heima, marg-
maga, en þú reyndu og góða Templara
í vorar eigin stíkun.

Good skemtanir eru stórir, minn
dauðinn að undanförunn hafa verið
þin einu skemtanir, sem börnunum
hefur verið veitt. Þórnunum er
eiginbezt að skemta sín, einu og
kunnigur, og þar sem þeim getjast
niðr, vel að dauðskemtanir sé eg illert á
máti þeim fari þar vel og ríðlega
fram, þú vildi ég áská að við góðum
veitt þeim einhverja áttar skemtanir
innstakasti í og með t. d. smá leiki,
húð sögn í söng o. s. fr. Þú eg þýkt
vita að þú myndi lada börnun á
stíkunni, en þú sístu en þessi eilíf-
dauð.

Þú fjölgyði mí ekki frekar að
þessu sinni, en vona að þú, sem
kunnigri eru þessu máli en ég
og að undanförunn hafa séð og
reynt, hver meðal voru unglinga-
stíkunni höllust þegar þú var
í blánu sínum - gefi að góðar
heirningar. Þú þú. Öllum þeim
lögum heirningum verður tekið
með þóðum. Guð. Sigrún.

Þokkur orð um sönglestina.

Þegar heyrmyndin minn fát, að góða þing-
lára úk, þraust úk í fyrstu, var þat vör-
al annars hafð í huga, að rita í þam minn
ýmislegt fát, en góði hafð vörjandi í þat
andi í þing á þá, en þam að heyr þam
sta eja, enda var þegar í fyrsta bláttinn
leikinn fram, að rita þingur þam hefti þingur
augum, og vörði þess, að þess, sem yfir ein-
hverjum fátleik heftu að rita, létu eitt-
hvat af hefti raktu í þú efin. Þingastil
hafa rita gjörðinnar reynid í þá átt, að fát
minn minn áttinn áttinn Good Templara-
reglunnar og góða og midurgóða framkomu
áttinn. Þamna gagnaþar þamni og ætt
þess hefti verid þrat þokkunum stendibý-
minn og stéttinn minn minn til smátt-
leikis; hefti ætt þetta verid þessid meit
góði leyst.

Þú eg sé þess mí á augan hátt minn-
kominn á rita minn sönglestina, þina ó-
lomanði þegundur og fát. Þú minn, öttu
eg samt að voga mér á þess þess fram þá
ein áttinn, þamni við vörjandi, sem ég lefi
þessat upp úr áttinn þess minn minn þat
efni og vona, að þú minn þess fát, sem þetta
til þinginnar minn minn minn, þá góði
þat þú í þess ýmislegt og fát. Þá minn
þat sem þess efinn vita áttinn; en minn fram
ætt áttinn og vona, að minn verid þat vel
og þessi viljan þess vörðinn.

Ég eða þá að þess á þú, að þess frá þú með þam
vörðinn á þess hátt minn þess að sönglestina

hafi þessi í fyrstu og kemur orðið fyrst varð.
 Þá er talið mjög efasamt, að sönglistin hafi
 þessum myndast í því í fyrstu, að menn þing, held
 er en í einhverjum áttu f. d. þann að einhverjum hleð
 um hafi verið barid saman svo, að hljóð þom úr
 þeim, að menn staðgað gólur, skóttu að veinuðu
 og að elti hljóð, þó eila hafi lúti í eynum, hafi
 orðið til þess, að menn þóttu að reyna að ná þeim í
 orðaleysi og fagurri hátt epli einhverjum förtum regl-
um; en það eitt er víst, að menn hafa á ymsar
 lundir reyni að komast epli því, á hvern hátt söng
 listin hafi myndast í fyrstu, en orðið lítlu sta
 enni nót um þá. Hver einasti matur er
 þannig skapaður, að hann lefi til þóringar til að
 sýnja með: hljóðböndin í hálsinum, sem eru miklu
 fullkomnari hljóðf. en þau sem af böndum eru
 gjört og getur með þeim lúti í ljósi þinnar við-
 þrennið þu heyrar og tilfæringar á miklu full-
 komnari hátt en nokkurn mami er um að gera
 með öðrum hljóðfösum. Þá er og þessi verið öllum
 umra mami, að þessi misnumandi söng-
 höflicar mami sem vorkens þonar er-
stóla gudu gjöf sta nátagáfa, sem man segja,
 en því er þannast svo varit, þvi þegar líd er
 til misnumandi milli vildra og stóðra þjóða
 í þessu tilfelli, kemur þann atvís fram í því, að
 stóðra misnumandi koma að nóla þessa höflicar,
 en þessi viltu alls ekki, sta ekki nema á nýjög þess
 þominn hátt, og hafa þeir þó hvort þvægja hlóti þá
 þegar í fyrstu. Við þessum man epli einast
 segja: Ey get ekki sumpi; mér er það ómögulegt,
 ég kem ekki upp nokkurn hljóði o. s. f. en
 samleikurinn er þá, að hver einasti matur sem
 þannig talat, miskilur sjálfan sig, máttel
 óafvitandi, af því þann þvægja að hann
 geti ekki sumpi. Jafwel þau dýr, sem

ekki virðast neinum ^{söng} höflicum gædd. 20. þu
 epli áhvörin reglu bundin hljóð af elri, af þann
 þessum að beita þeim, sta man gólu þann þann til
 þess, enda eru nokkurn þessra stóttum. Ad dýr-
 in hafi einmitt verið þinn upp hóflegu söng-
 þannar er frumþjóttum og benda þóttu smá-
 sögur á þá, að svo hafi verið. Á 17. öld var
 uppi matur nokkurn á þessum landi, sem þess
 heit, og er þann frá þessum þessum þann
 epli á þessum landi; hafi annar þessu sumpi
 þessu an dýr þessu en þinn þessu moll-
 þessu. Þannleiddis segir einastu máttel.
 (Waterhouse), að apakun nokkurn (dýr þessu)
 þessi epli og vildu þessu þessu þessu
 þessu þessu, en það leik þessu misnumandi
 atvís með mikilli ofing. Þessi þessu
 mami virðast nokkurn þessu þessu og atvís
 mikil á þessu að þvægja; en atvís á stóti vildis,
 þá epli þessu og stóla þessu atvís, einastu þessu
 þessu, að í fyrstu hafi þessu myndast af
 þessu þessu mami, með misnumandi þessu
 þessu þessu, sem stóð, epli þessu sem þessu
 lúti hafi orðið að nokkurn þessu sumpi;
 man hafi þátt að þvægja þessu þessu og þessu
 epli þessu þessu þessu, að maturinn gat hafi
 þessu orð sem þann talat einastu og hálfs þessu
 þessu og stóttu, þessu og lúti, epli einastu vild.
 Þann þessu segir í þessu þessu misnumandi þessu. Ad
 mami þessu þessu þessu þessu þessu (þessu
 í þessu þessu) leik þessu þessu sumpi þessu
 vildu á 3-4 nóttum og að misnumandi milli
 þessu þessu mami þessu þessu misnumandi
 þessu þessu og stóla mami vild mami
 sem atvís þessu þessu þessu hald hljóð þessu
 sumpi, hafi stóttu þessu þessu þessu
 þessu, að hafi hafi ekki getat annast en vild.

því gættu þess, þó svo hann hefði verið blindur fyrir all-
 um áttum sínum þeirra, sem þó kváð ^{víg} vera mikill.
 Þyrtu hljóðfórnir sem sögur fara af að manni hafi
 leidd til er trumban; en hinni faust á þann hátt,
 at manni haluti innan trjáblita og þöndu dýra-
 skinn úr yfir leita enda og birta þó svo ymist
 með hnefnum eða bar eflum. Trumban var
 á þessum málum hljóðf. og þó ætíð áttu hljóðf.
 þekktist hja sumum aðli þjóðmanna; þetta hja þó
 hana allar og álitu þá sumum ^{þeirra} at hinni heilag.
 Þegar þeir hefja starit þingur til blóðþorgrins
 en trumban ávalt borin í boðdi þalkingur
 og þá aptast blóð þorgrins síns stórt á
 hana atur en birt er gengit. Þessu norð fundu
 þeir upp blóðurshljóðfórni. Hef þó at blasa í þra
 i heljarata blóðmaga fundu þeir ymist hljóð og
 optir þó sem stáid sta þessu sem í var blásid var
 lengra, þess doppa hljódi náðu þeir í festu þeir svo
 samari mar þar þessu, hvarja vid hlitna á amari
 sína með hvarri lengd og unni at steyta ávalt um
 þessu þegar þeir vildu steyta um hljóð. Þyrtu
 hljóðf. af þessari tegund hef þann flautu og vralit.
 At áttu þessu hafi fundit hana þyrtu á 700 árum
 f. Ra. En hinni áttu dag híd sína hljóðfórni sem sumu
 villipj. þetta. Var hinni áttu áttu áttu áttu áttu
 hátt at þessu var þótt einföld með smágotum
 i ród optir hinni áttu áttu og var hljóðid þó
 dýpra sem gatið sem apid var þessu i hana var
 blásid var lengra fót minninnu. Þess fundu
 þeir steyta hljóðfórni og eru ymist sögur um
 uppfundun þessu. Ein er sí: at þegar Artemis
 gekk á veidar og skaut ór af boza sínum heyrði
 hinni at hátt söngi boza þessu; var þess at-
 óte til þess at hinni hjo til hofþama. Þessu
 Ritstjóri: Jón Pálsson (á. m.) Oddur Oddsson. Endur. Endur. jón og Gísli Jónsson

er sí: at grísk-egyptki gudinn Thoth Hermes
 hafi síni síni gengid með fram á nokkur og
 óvart heid fótinn i uppformada stjaldböku skel
 arid þat söng i Thelinni og þetta gudinn þá heyr-
 myndina um hofþessu, enda kvóð hljóð-
 Kassinn i hofþessu þessa lengi vel verið i stjald
 bókunel hja þessu þessu og eru i dag hja Vni-
 leinmóttum. Þat virst vel til þess at gora ein
 hugmynd um at mál þessu hafi i fyrstunni allat upp-
 runna söngsins, þó síni gvað þjóðf. hefir eitt sigid
 lengu mál, þannig hefir og kvóð þessu sína söngi
 Vagna þess at þóttur áttu þessa eitt þessu sama notu-
 ketfi, en minnum um áttu i hinni mentu-
 lón þessu þóttu hofþessu; en þann þessu optir hjo. hja
 þessu hett áttu hjo. i hinni áttu hein áttu
 og ymist þjóðar ein hinni þessu i þjóðsöngum
 síni og i spagli og híd rétta síni þessu og ein hinni.
 Í lína eru þjóð. alvarl. og áttu áttu. síni og þessu
 ein hinni þjóðarinnar áttu; i áttu lón þessu áttu
 áttu eru þann steytt með dillandi tónum og þessu
 þess vagna þessu hvar þjóð sína söng. f. áttu. Vid mynd-
 um áttu þessu áttu áttu. síni i söng. þessu.
 wa Arabíumanna og þessu þessu söngum hja Eur.
 m. notum áttu. Þat þessu hvar hja Egyptum
 söngja fram úr nefnum og hja sumum áttu. þessu
 marta yndi at láta hljóðid lítra og steytta, með þótt
 at grípa hendi síni um barke ann, og þessu hvar hja
 fót. Þóttur. lítra steyta áttu síni náttu. i
 í 2 hálfsonlid, Arabarnir i 17 og hindaarinn i 22
 þessu þessa. Ef vid heyrðum þá söngja ^{þessu} ^{þessu}
 áttu þessu söngja allt þessu, áttu hvar hja
 áttu hvar og sama finclit þessu um áttu söng og
 söngja þóttu hvar hvar optir síni áttu og eflum
 alvar rétt. — framh.

Ritstjóri: Jón Pálsson (á. m.) Oddur Oddsson. Endur. Endur. jón og Gísli Jónsson